

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
Wydział IV
ul. Jasna 2/4
00-013 WARSZAWA

OPŁATA POBRANA
TAXE PERCUE-POLOGNE
Umowa z Poczta Polska SA
ID Nr 405395/W

WARDYŃSKI i WSPÓLNICY
Spółka Komandytowa
2019 -03- 11
W P Ł Y N Ę Ł O

IV SAWa 2001/18

18577 07.03.2019 03 POLECONA ZPO

Adw. Artur Pietryka
Wardyński i Wspólnicy sp. k., Al. Ujazdowskie 10
00-478 Warszawa
07.03.2019

R

(00)459007734647698151

18575

1857

Godziny urzędowania	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
		Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰
Telefon	22 553 70 70	Wydz. I - IV, VII ul. Jasna 2/4 22 553 78 21, 22 553 78 22	
	Radom 48 368 99 08	Wydz. V i VI ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37	
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Radom 48 368 99 18	
		czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: http://etr.warszawa.wsa.gov.pl			

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-013 Warszawa, ul. Jasna 2/4
WYDZIAŁ IV

Dnia 7 marca 2019 r.
Sygn. akt IV SA/Wa 2001/18

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

Adw. Artur Pietryka
Pełnomocnik Daniela Flis
Wardyński i Wspólnicy sp. k.
Al. Ujazdowskie 10
00-478 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 26 lutego 2019 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Panu – jako Pełnomocnikowi skarżącego – odpis wyroku z dnia 12 lutego 2019 r. wraz z uzasadnieniem.

Wioletta Mielniczak
Sekretarz sądu

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Jarosław Łuczaj
Sędziowie	sędzia WSA Joanna Borkowska (spr.) sędzia WSA Anna Falkiewicz-Kluj
Protokolant	ref. Magdalena Dębska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu **12 lutego 2019 r.**

sprawy ze skargi **Daniela Flisa**

na **czynność Marszałka Sejmu z 10 maja 2018 r.**

w przedmiocie **odmowy wstępu na posiedzenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej**

- 1. stwierdza bezskuteczność zaskarżonej czynności;**
- 2. zasądza od Kancelarii Sejmu na rzecz Daniela Flisa kwotę 680 (sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Wioletta M. Człowska
Sekretarka Sądowa

UZASADNIENIE

I. Przedmiot skargi.

Pismem z dnia 7 czerwca 2018 r. Daniel Flis (dalej jako skarżący) wniósł skargę na czynność Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w postaci odmowy wstępu na posiedzenie Sejmu w dniu 10 maja 2018 r. Skarga została wniesiona na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, ze zm.), dalej jako p.p.s.a.

Marszałkowi Sejmu skarżący zarzucił naruszenie art. 61 ust. 2 w związku z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 maja 2001r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U.z 2016r. poz.1764), poprzez uniemożliwienie skarżącemu skorzystania z konstytucyjnego prawa dostępu do informacji publicznej poprzez niewpuszczenie w dniu 10 maja 2018r. na posiedzenie kolegialnego organu władzy publicznej - jakim jest Sejm, w sytuacji gdy nie było ku temu jakichkolwiek rzeczywistych przesłanek.

Wobec powyższych zarzutów, skarżący na podstawie art. 146 § 1 ppsa wniósł o stwierdzenie bezskuteczności czynności, polegającej na niewpuszczeniu na posiedzenie Sejmu RP w dniu 10 maja 2018r.

Nadto na podstawie § 146 § 2 ppsa skarżący wniósł o stwierdzenie, że przysługuje mu jako dziennikarzowi i obywatelowi prawo dostępu do informacji publicznej, poprzez możliwość wstępu na posiedzenia Sejmu RP.

W uzasadnieniu skargi skarżący podniósł, że w przeszłości wielokrotnie korzystał z przepustek do Sejmu RP. W dniu 9 maja 2018 r., ok. godz. 16:09, Dyrektor Biura Redakcji OKO.press, gdzie zatrudniony jest skarżący, zwróciła się drogą mailową do dyrektora Centrum Informacyjnego Sejmu o wydanie dla skarżącego jednorazowej przepustki w celu wejścia na teren Sejmu RP i śledzenia posiedzenia w dniu 10 maja 2018r. W porządku obrad tego posiedzenia znajdował się interesujący dla redakcji pkt 15, dotyczący rozpatrzenia sprawozdania Komisji Polityki Społecznej i Rodziny w sprawie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2292-A). Projekt ten w związku z protestem rodziców osób z niepełnosprawnościami budził szczególne zainteresowanie opinii publicznej. W odpowiedzi na mail skarżący uzyskał informację, że ma zapoznać się z informacją dostępną na stronach Centrum

IV SA/Wa 2001/18

Informacyjnego Sejmu, opublikowaną w dniu 25 kwietnia 2018r., z której wynikało, że z przyczyn organizacyjnych i bezpieczeństwa przyznawanie jednorazowych kart wstępu zostaje zawieszona. Jednocześnie dostęp do Sejmu pozostaje możliwy dla posiadaczy stałych i okresowych kart wstępu.

Przedmiotowe zawieszenie wydawania przepustek jednorazowych zostało wprowadzone na podstawie § 6 Zarządzenia nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008r. w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu.

Skarżący wskazał, że wynikające z art. 61 ust 2 Konstytucji RP prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu. Jako dziennikarz i obywatel miał zatem prawo oczekiwać, że zostanie wpuszczony do Sejmu RP w celu umożliwienia mu śledzenia obrad, w zakresie projektu dotyczącego świadczeń dla osób z niepełnosprawnościami.

II. Stanowisko organu.

Marszałek Sejmu (dalej jako organ), w odpowiedzi na skargę, na podstawie art. 151 p.p.s.a. wniósł o oddalenie skargi.

Wskazał, że z przytoczonego przez skarżącego stanu faktycznego sprawy wynika, że przedmiotem zaskarżenia jest czynność Marszałka Sejmu polegająca na niewpuszczeniu go na posiedzenie Sejmu w dniu 10 maja 2018r., wobec braku możliwości wydania skarżącemu jednorazowej karty prasowej uprawniającej do wstępu do budynków sejmowych.

Powołując się na przepisy regulacji określającej zasady wstępu do budynków sejmowych, tj. zarządzenia nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008r. w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu organ podniósł m.in., że w myśl § 6 pkt 4 powołanego zarządzenia, w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami bezpieczeństwa lub względami organizacyjnymi, Komendant Straży Marszałkowskiej, po powiadomieniu odpowiednio Szefa Kancelarii Sejmu i Szefa Kancelarii Senatu, może ograniczyć lub wyłączyć prawo wstępu na tereny i do budynków sejmowych. Ograniczenie to – ze względu na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa – polegające na zawieszeniu od dnia 25 kwietnia

IV SA/Wa 2001/18

2018r. wydawania jednorazowych kart wstępu, zostało zatem dokonane przez Komendanta Straży Marszałkowskiej, autora komunikatu z dnia 25 kwietnia 2018r.

Organ podkreślił, że podstawą prawną działań Straży Marszałkowskiej stanowią przepisy rangi ustawowej. Art. 246 ust. 1 pkt 3 i 4 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2018r. poz. 138 ze zm.), która w dniu 10 maja stanowiła podstawę działania Straży Marszałkowskiej, przewidywał, że zadania z zakresu ochrony Sejmu i Senatu wykonują strażnicy Straży Marszałkowskiej, umundurowanej formacji podległej Marszałkowi Sejmu, a ochrona Sejmu i Senatu polega m.in. na ochronie terenów, obiektów i urzędzeń pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu i zarządzie Kancelarii Senatu, zapewnianiu w zakresie niezastrzeżonym dla Służby Ochrony Państwa i Żandarmerii Wojskowej bezpieczeństwa osób przebywających na w/w terenach i w obiektach oraz w miejscach odbywania posiedzeń Zgromadzenia Narodowego, Sejmu i Senatu, kontroli uprawnień do przebywania na w/w terenach i w obiektach, oraz wydawaniu przepustek uprawniających do przebywania na tych terenach i w tych obiektach, a także zapewnienia w tych miejscach porządku. W związku z powyższymi przepisami ustawowymi zostało wydane zarządzenie nr 1 z dnia 9 stycznia 2008r.

Decyzja o ograniczeniu zasad wstępu do budynków sejmowych została podjęta przez Komendanta Straży Marszałkowskiej, na podstawie § 6 pkt. 4) tego zarządzenia. Ograniczenie polegające na rezygnacji z wydawania w okresie od 25 kwietnia 2018r. do 27 maja 2018r. jednorazowych kart wstępu do budynków sejmowych i na tereny, na których budynki te się znajdują, podyktowane było nadzwyczajną sytuacją, w jakiej znalazła się Kancelaria Sejmu administrator obiektu, w którym odbywała się akcja protestacyjna osób niepełnosprawnych i ich opiekunów. W tych okolicznościach konieczne było podjęcie działań czyniących pobyt niepełnosprawnych na terenie budynków sejmowych jak najmniej uciążliwym, jak również zapewniających w tym czasie prawidłowe i sprawne funkcjonowanie Sejmu. Skorzystanie przez Komendanta Straży Marszałkowskiej z uprawnienia przewidzianego w § 6 pkt 4) w/w zarządzenia było zatem „jak najbardziej uzasadnione i potrzebne”. Na Komendancie Straży Marszałkowskiej jako kierującym formacją mającą zapewnić ochronę Sejmu i Senatu spoczywał ustawowy obowiązek podejmowania czynności służących tej ochronie.

Czynność niewpuszczenia skarżącego do Sejmu w dniu 10 maja 2018r. nie została dokonana przez Marszałka Sejmu, a powodem braku możliwości wstępu na

62. posiedzenie Sejmu było zarządzenie przez Komendanta Straży Marszałkowskiej ograniczenia w wydawaniu przepustek poprzez zawieszenie wydawania jednorazowych kart wstępu. W związku z tym w zaskarżonej czynności brak jest udziału Marszałka Sejmu, wskazanego jako organ administracji publicznej, który jej dokonał. Działanie podjęte przez Komendanta Straży Marszałkowskiej nie ma waloru ani aktu, ani czynności z zakresu administracji publicznej, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4) ppsa i nie podlega kontroli sądów administracyjnych.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

I.

W pierwszej kolejności należało rozważyć czy sprawa podlega kontroli sądowoadministracyjnej na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Stosownie do tego przepisu kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na m.in. inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa...

Akt lub czynność z zakresu administracji, podlegające kognicji sądów administracyjnych na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a powinny być podejmowane wyłącznie w sprawach indywidualnych (patrz: m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 stycznia 2006r. sygn. akt II GSK 346/05, Legalis). Akty lub czynności, o których mowa dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa mogą podlegać zaskarżeniu do sądów administracyjnych, o ile mają charakter publicznoprawny. Musi istnieć ścisły związek pomiędzy ustaleniem, stwierdzeniem lub potwierdzeniem (oraz ich odmowami), a możliwością realizacji uprawnienia (lub obowiązku) wynikającego z przepisu prawa (patrz: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 listopada 2006r. sygn. akt II GSK 193/06).

Skarżący upatruje źródło swojego uprawnienia w art. 61 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, który ustanawia prawo obywatela m.in. do wstępu na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu.

Jak już wyjaśniono w orzecznictwie sądów administracyjnych sama realizacja tego obywatelskiego uprawnienia następuje z mocy prawa na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 oraz art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 września 2001r. o dostępie do informacji

publicznej (Dz. U. z 2001r. nr 112, poz.1198 ze zm.). Natomiast odmowa realizacji tego uprawnienia kreuje sprawę administracyjną, w ramach której organ będący dysponentem „władztwa”, dokonuje czynności z zakresu administracji publicznej. Czynność odmowy dotyczy zindywidualizowanego podmiotu, któremu odmawia się realizacji jego uprawnienia. Stwierdzić zatem należy, że odmowa udziału w posiedzeniu kolegialnego organu władzy publicznej, o którym mowa w art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, jest czynnością dotyczącą uprawnienia wynikającego z przepisów prawa i podlega kognicji sądów administracyjnych na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 ppsa (patrz: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt I OSK 2517/14).

II.

Kolejną wymagającą rozważenia kwestią jest rozstrzygnięcie, czyje działanie (jakiego organu) jest przedmiotem skargi (art. 32 ppsa).

Niekwestionowane w sprawie pozbawienie skarżącego prawa wstępu do Kancelarii Sejmu jest w ocenie Marszałka wyłącznie efektem działania Komendanta Straży Marszałkowskiej.

Przez „czynność” w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4) ppsa należy rozumieć czynność materialno – techniczną z zakresu administracji publicznej podjętą przez organ administracji publicznej, a dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Ograniczenie wydawania przepustek poprzez zawieszenie wydawania jednorazowych kart wstępu przez Komendanta Straży Marszałkowskiej, który nie jest organem administracji publicznej, nie ma takiego waloru (patrz: postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 marca 1998r. sygn.. akt II SA 1247/97 – publ. OSP 1999, z .2 poz.25).

Należy zgodzić się ze stronami, że zaskarżona czynność stanowiła realizację § 6 pkt 4 zarządzenie nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008r. w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu. W myśl powołanego przepisu w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami bezpieczeństwa lub względami organizacyjnymi, Komendant Straży Marszałkowskiej, po powiadomieniu odpowiednio Szefa Kancelarii Sejmu i Szefa Kancelarii Senatu, może ograniczyć lub wyłączyć prawo wstępu na tereny i do budynków sejmowych. Wbrew stanowisku przedstawionemu w odpowiedzi na skargę, Komendant Straży

IV SA/Wa 2001/18

Marszałkowskiej był jedynie wykonawcą zarządzenia wydanego przez Marszałka Sejmu.

Wskazanie przez skarżącego Marszałka Sejmu jako strony postępowania było zatem prawidłowe.

III.

Oceny legalności działań uniemożliwiających skarżącemu wstęp na posiedzenie Sejmu na podstawie wskazanych w odpowiedzi na skargę przepisów (ustawy o Służbie Ochrony Państwa, zarządzenia wykonawczego Marszałka Sejmu), należy dokonać w aspekcie przepisów rozdziału II Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej regulującego wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela, a w szczególności art. 31 i art. 61 ustawy zasadniczej.

Możliwość uzyskiwania przez obywateli informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, również poprzez dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu, to realizacja konstytucyjnego uprawnienia - o czym wprost stanowi przepis art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP.

W literaturze przedmiotu podkreśla się, że dostęp do informacji publicznej to samoistne konstytucyjne prawo podmiotowe, o charakterze publicznego prawa podmiotowego ściśle związane z zasadą zwierzchniej władzy narodu (tak: Wojciech Sokolewicz w: Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. str. 4 i n.).

Zgodnie z art. 31 Konstytucji, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Problem przesłanek dopuszczalności ograniczeń korzystania z konstytucyjnych wolności i praw był wielokrotnie przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 3 października 2000r. sygn. akt K.33/99 Trybunał stwierdził, że podstawowe znaczenie w tej mierze mają przesłanki sformułowane w art. 31 ust. 3 Konstytucji, bowiem przepis ten najszerzej i najbardziej adekwatnie precyzuje warunki zgodności z Konstytucją wprowadzonego ograniczenia.

Wobec powyższego, przesłankami warunkującymi uznanie konkretnego ograniczenia konstytucyjnych praw i wolności są:

1. ustawowa forma ograniczenia,
2. zaistnienie w państwie demokratycznym konieczności wprowadzenia ograniczenia,
3. funkcjonalny związek ograniczenia z realizacją wskazanych w art. 31 ust. 3 Konstytucji wartości (bezpieczeństwo państwa, porządek publiczny, ochrona środowiska, zdrowia i moralności publicznej, wolności i praw innych osób,
4. zakaz naruszenia istoty danego prawa lub wolności.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (patrz m.in. wyrok z dnia 12 stycznia 1999r. sygn. akt P.2/98) utrwalił się pogląd, że w treści przesłanki omawianego ograniczenia mieszczą się postulaty niezbędności, przydatności i proporcjonalności. Szczególnie ostatnia z wymienionych zasad, jest nieodłącznym elementem koncepcji państwa prawnego, obecnym w orzecznictwie konstytucyjnym wszystkich państw naszego kręgu kultury prawnej, a także w postanowieniach Europejskiej Konwencji i w orzeczeniach Europejskiego Trybunału praw człowieka.

Rozstrzygnięcia wymaga, czy wskazane w odpowiedzi na skargę przepisy dające, w ocenie Marszałka Sejmu, podstawę do ograniczenia (bądź pozbawienia) tego prawa odpowiadają dyspozycji art. 31 ust.3 Konstytucji RP.

1.

Powołany przez organ art. 246 ust.1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o Służbie Ochrony Państwa zawierają jedynie wyjaśnienie na czym polega ochrona m.in. Sejmu realizowana przez Straż Marszałkowską. Anie te, ani żadne inne przepisy tej ustawy nie zawierają treści, które *expressis verbis* wyrażałyby wolę Ustawodawcy ograniczenia przedmiotowego prawa konstytucyjnego. Zamiar Ustawodawcy dotyczący przedmiotu regulacji omawianej ustawy sprecyzowano w jej art. 1 pkt 1 – 3, stanowiąc, że określa ona:

- 1) zadania i uprawnienia Służby Ochrony Państwa, zwanej dalej "SOP", oraz zasady jej organizacji;
- 2) obowiązki osób ochraniających;
- 3) zakres oraz sposób ochrony obiektów służących Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej oraz członkom Rady Ministrów, a także placówek zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej.

Ograniczenia praw konstytucyjnych nie można wyprowadzać z przepisów normujących organizację, uprawnienia czy też obowiązki wskazanej formacji. Przepis

IV SA/Wa 2001/18

wprowadzający ograniczenie, o którym mowa, winien precyzować prawo którego dotyczy (w tym przypadku prawo do informacji określone w art. 61 Konstytucji RP), a nadto wskazywać jakie względy (ochrona czyich wolności, czyich praw, czyjego bezpieczeństwa, jakiego ważnego interesu gospodarczego) przemawiają za jego wprowadzeniem.

Konsekwencją dopuszczalności ograniczeń praw i wolności wyłącznie w formie ustawowej, jest wymóg odpowiedniej szczegółowości unormowania ustawowego. Musi być ono kompletne, tj. samodzielnie określać *expressis verbis* wszystkie podstawowe elementy ograniczenia danego prawa i wolności, tak aby już na podstawie lektury przepisów ustawy można było wyznaczyć kompletny zakres tego ograniczenia. Niedopuszczalne jest również przyjęcie swobody normowania ostatecznego kształtu owych ograniczeń w aktach niższego rzędu przez organy inne niż Sejm.

Jeżeli, jak w rozpatrywanej sprawie, pozbawienie prawa do wstępu na posiedzenie Sejmu dotyczyło określonej osoby niezbędnym było by wykazanie, jakie zagrożenie dla wymienionych w ust. 3 art. 61 Konstytucji wartości stwarza właśnie ta określona osoba.

W wyroku z dnia 29 czerwca 2001r. sygn. akt K.23/00 Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę, że wprowadzając ograniczenia w korzystaniu z konstytucyjnych praw i wolności należy rozważyć czy wprowadzona regulacja:

1. jest w stanie doprowadzić do zamierzonych przez nią skutków,
2. jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego, z którym jest połączona,
3. czy jej efekty pozostają w proporcji do ciężarów nakładanych przez nią na obywatela.

Zaskarżona czynność polegająca na odmowie skarżącemu wstępu do Sejmu w dniu 9 maja 2018r. nie spełniła żadnego z tych warunków. Marszałek w żaden sposób nie uzasadnił dlaczego odmówienie prawa wejścia na teren Sejmu określonym osobom, w tym skarżącemu, miałyby poprawić względy bezpieczeństwa. Ze stanowiska Marszałka nie wynika również dlaczego taka odmowa jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego. Bezsporne jest, że w tym samym czasie wstęp na teren Sejmu realizowany był w sposób niezakłócony na podstawie kilkuset okresowych i stałych kart prasowych. Samo przypuszczenie co do istnienia

zagrożenia dla porządku publicznego, w razie wejścia skarżącego na teren Sejmu, nie może być różnoznacznym z obiektywnym istnieniem przesłanek ograniczenia.

W sytuacji konfliktu dwóch wartości tj. konstytucyjnie chronionego prawa z jednej strony, a ochrony bezpieczeństwa z drugiej, przy spełnieniu pewnych warunków dopuszczalne jest ograniczenie prawa jednostki dla ratowania wskazanego dobra. Wymaga to jednak pogłębionej analizy i przekonującego uzasadnienia czego Marszałek Sejmu nie uczynił. Nie udowodnił także czy tego samego efektu nie można było osiągnąć przy użyciu innych środków, znacznie mniej uciążliwych dla obywatela, mniej ingerujących w sferę jego konstytucyjnych praw i wolności.

Dyspozycja art. 246 ust. 1 pkt 3 i 4 oraz ust. 2 ustawy o Służbie Ochrony Państwa nie pozwala na uznanie, że wprowadza on – wprost czy też nawet w sposób dorozumiany – jakiegokolwiek ograniczenia dające podstawę prawną takiej jak zaskarżona czynności.

Z tej przyczyny skład orzekający nie podziela odmiennego poglądu, który został zawarty w uzasadnieniu wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2018r. sygn. akt IV SA/Wa 1979/18.

2.

Podstawy prawnej do pozbawienia czy choćby ograniczenia prawa obywatela do wstępu na posiedzenie Sejmu nie może stanowić także przywołany § 6 pkt 4 zarządzenia nr 1 Marszałka Sejmu z dnia 9 stycznia 2008r. w sprawie wstępu do budynków pozostających w zarządzie Kancelarii Sejmu oraz wstępu i wjazdu na tereny pozostające w zarządzie Kancelarii Sejmu, wydane na podstawie upoważnienia zawartego w Regulaminie Sejmu.

Regulamin ten nie ma rangi ustawy (uchwała Sejmu), a zatem nie może wprowadzać żadnych ograniczeń praw konstytucyjnych z uwagi na treść art. 31 ust.3 Konstytucji. Tym bardziej, podstawy takiej nie może stanowić akt prawny rangi zarządzenia.

Ograniczenie prawa do uzyskiwania informacji obejmującego wstęp na posiedzenie Sejmu nie może być ustanowione w Regulaminie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, a tym bardziej w zarządzeniu Marszałka Sejmu wydanym na jego podstawie (art. 61 ust.3 w zw. z art. 31 ust.3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

IV.

Jak wykazano wyżej, pozbawienie skarżącego konstytucyjnie chronionego prawa wstępu na posiedzenie Sejmu nie miało wymaganej podstawy prawnej. W tej sytuacji skarga okazała się uzasadniona.

Stosownie do art. 146 § 1 ppsa Sąd, uwzględniając skargę stwierdził bezskuteczność zaskarżonej czynności.

O zwrocie kosztów postępowania, obejmujących kwotę uiszczoną tytułem wpisu sądowego od skargi, wynagrodzenie pełnomocnika Sąd orzekł na podstawie art. 200 ppsa w zw. z § 14 ust.1 pkt 1) lit. c) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U poz.1800 ze zm.)

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Wioletta Matuszewska

sekretarz sądu